

Молитвата на влюбените

Живяло някога в далечна страна едно бедно семейство роми. Жената била вдовица, имала един-единствен син. Момъкът се славел с това, че бил много добър и благороден, винаги с готовност помагал както на майка си, така и на своите съседи. Харесал си момъкът най-богатото момиче в селото – чорбаджийската дъщеря. За негово щастие тя също го харесала.

Когато майката на момчето разбрала, че синът и харесва най-видното момиче в селото поклатила глава и рекла:

– Синко, ти какво си мислиш? Погледни се само – толкова сме дрипави, толкова сме бедни, ние сме цигани– сиромаси, а ти си се заловил за това богато момиче. По-добре го остави, забрави го. Ще ти намерим друга жена!

Но момчето не преклонило глава и отговорило:

– Не, майко, не! Аз ще отида в чужбина на гурбет. Ще работя и ще припечеля пари. И като се върна ще се оженя за моята избраница!

Така и направил. Преди да се сбогуват със своята избраница, двамата си разменили пръстените и се заклели колкото и години да минат да продължат да се обичат.

Минало много време, минали цели 20 години. Един ден чорбаджията рекъл на своята дъщеря:

– Дъще, няма смисъл да чакаш твоя избраник. Ние ще те оженим!

Вдигнали те голяма сватба, дошли много сватбари. Музика свирела, всички се веселели, само невястата била тъжна, умислена и тайно плачела.

Точно този ден момъкът се прибирал от гурбет и минавал през нивите. И какво да види – на тяхната нива собствената му майка копаела и плачела. Той се приближил до нея и попитал:

– Мила майко, защо плачеш?

Тя повдигнала глава, не познала сина си и отвърнала:

– Как няма да плача, погледни! В селото се е вдигнала толкова тежка сватба. Жени се избраницата на моя син. А той е в чужбина на гурбет. За това плача – че той тръгна за нея да печели, а като се върне ще я види в чужди ръце!

Момъкът не могъл да повярва на ушите си и очите си. Той знаел своята избраница, знаел колко много го обичала, а как е могла по този начин да го измами? Тръгнал към селото, като си думал: